

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gl., pol leta 1 gl. 50
kr. in četr let 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Ne udajmo se!

Slabo se godi nam nemškutarjem, povsod zgubljam o tla, zmiraj manj nas je, kakor snega ob solncu ali muh proti zimi. Kar smo začeli z vlado praskati se, ne grenobena reč več prav po volji, vse se kazi. Volitve niso več, kakor so bile prej, ko je vlada potiskala naš voz in nam stala za hrbtom, ko smo Slovence strahovali in plašili; zato so naši kandidati, čeravno izbiramo najboljše izmed sebe, tako padli v ceni, da jih ne moremo spečati, ampak jih moramo nazaj v omare spravljati ali pa po dimnikih sušiti, da se nam do drugega leta ne usmradijo. Naši patroni na Dunaji so tudi že skoro ob vso veljavo, sami si ne vedo že več pomagiti, kako li bodo pomagali nam! Prej je bilo tako, da, če smo kaj želeli, smo kar na Dunaj pisali, pa smo dobili; če nam je bil kdo na poti, kar rekli smo in pihujen je bil. Zdaj je pa tako, kakor da bi za nas nihče več ušes ne imel, kar jokal bi se človek, če bi vedel, da bi kaj pomagalo.

O tem za nas tako neugodnem vremenu pa našim sovražnikom Slovincem, ktere smo že tako lepo v žaklji imeli, čedalje više raste greben; toliko jih ustaja povsod iz tal, da je kar groza, in še tisti, kterim smo bili mi torbe privezali, se oglašajo in nam kažejo zobe. Skoro se že marsikje vidi, kakor da bi bili gospodarji o ni, ne pa mi, ki smo nalašč zato rojeni, da gospodarimo in ta rod v kleščah držimo. Da je to nevarno za nas, to pač vsak vidi, če prav ni tako bistrega uma in tako izobražen, kakor smo mi. Žalostna je pesem, ki jo moramo zdaj peti, morda je nismo še nikoli peli in je tudi nikdar peti nismo mislili.

Vendar — ne udajmo se! Še imamo na Kranjskem v rokah šole, deželni zbor in odbor, še je z nami večina uradnikov, v Ljubljani smo na rotovži še gospodje mi (čeravno bi nam večine za drugo leto ne marala zavarovati nobena zavarovalnica), še je inteligenca in kapital na naši strani, po drugih deželah, posebno po Koroškem in po štajarskih mestih, je pa le nemčur in renegat gospod, Slovenec nič. Dokler imamo med seboj inteligenco, kakor so

n. pr. ljubljanski profesorji Binder, Gartenauer, Proft in Adamek, ki so pod Vesteneckovim vodstvom tako možato v kazinski kavarni potezali se za veljavo nemščine, se nam ni bati, da bi nas Slovenci kar tako meni nič tebi nič pohodili in v žlici vode vtopili. Še imamo med seboj ljudi, v kterih teče taka kri, da zavré, če le slovenski sliši, in se ne boji celó o ponočnem času napraviti škandala, kakoršnega bi človek res ne pričakoval od okrajnega glavarja in gimnazijskih ter realinih profesorjev, pač pa morda od pijancev. To je kri, ki bi se za našo reč morda še celó stepla, posebno če bi bilo šest naših proti enemu onih. Dokler imamo take junake med seboj, ne moremo zgubljeni biti, ne smemo obupati o prihodnosti in gospodstvu nemčurstva nad Slovenci, akoravno se je veter zdaj proti nam obrnil.

Le ne udajmo se! Slovenec bi zdaj, ko je po nekoliko boljšem solncu razgret, pač rad približal se nam in sprijaznil se z nami, zato je tako predrzen, da nam ponuja roko za spravo, kakor tudi kmet, če se gosposko obleče, rad sede k gosposki mizi in hoče pogovarjati se z gospodo, kakor da bi bil on tudi gospod. Slovenec je proti nam to, kar kmet proti gospodu; sprijazniti in pobratiti se vendar ne more ž njim in če bi gospod tako daleč spozabil se, bi sam sebe zaničeval, tje vrgel. En sam gospod velja več ko sto kmetov ali hlapcev, tako tudi en sam nemčur velja več ko sto Slovencev, naj bodo taki ali taki. Slovenec je stvar niže vrste, tega ne pozabiti! Dr. Šraj v Ljubljani je n. pr. težji in veljavniši, kakor vsi slovenski doktorji skup, zato se ne sme nikdar tako zavreči, da bi Slovencev ne zaničeval, kakor jih zaničuje.

Pa tudi še to. Kdo li bo mislil, kdo more misliti, da bo s Slovencev kedaj kaj! Ne na tem ne na onem svetu! Le verjemite, prijatli, da bo prej poginil svet, predno pogine naše gospodstvo. Saj je že nekdo naših slavni zvezdokucev zračnil, da, če do 31. oktobra ne bomo zopet povsod gospodje mi, bo sveta konec.

Tako vidite, da imamo prijateljev na zemlji in še celó v zvezdah, zato: Ne udajmo se!

„Brenclj“, prva nemčurska muha.

Pavliha.

Predno bom kaj drugega pravil, moram povedati nekaj, kar sem one dni bral po več nemških časnikih, ki so neko dogodbo tako spačeno popisali, da moram jaz že zavoljo resnice popraviti jo in pokazati, kako znajo judovski časnikarji reč prevrniti tako, — da, če le mogoče — pade na katoliškega duhovna ali katoliško vero. Brati je bilo namreč po teh listih tako.

V neki ameriški katoliški cerkvi je med pridigo pobiral cerkvenik miloščino za cerkev in pomolil skledico ali krožnik nekemu verniku pod nos. Ta praša, koliko je navada dati, in ko zve, da navadno po dva dolarja dajó, vzame z žepa denar za 20 dolarjev, ker ni imel drugega drobiža, položi ta denar na krožnik, kjer je bilo že več dolarjev, ter si začne nabirati dolarjev, da bi jih 18 nazaj vzela. Temu pa se cerkvenik vstavlja, češ: kar je na krožniku, je vse že darovano, kdor kaj ná-nj položi, je dal vse, nazaj ne sme nič jemati. Darovalcu pa to ni prav. Na to nastane prepir, eni se potegnejo zá-nj, drugi za pobiralca, in kar naenkrat ima vsak svoj dolgi nož v roki. Skoro nič ne manjka, da se ne spopadejo. Kar se duhovnik na prižnici, to zapazivši, oglasi z revolverjem v roki, kterega je bil izpod kute potegnil, in kriči: „Pri miru mi bodi vsak! Kdor se predrzne dotakniti se kacega denarja, ki je v skledici darovan, dobi od mene iz tega revolverja svinčen bob v život, da bo pri tej priči mrzel.“ — Tega so se vsi vstrašili in mežnar je odnesel skledico z nabranim denarjem, kterega je potem z duhovnom delil.

Tako je stalo pisano po nemških judovskih listih.

Ker je meni ta reč bolje znana, moram povedati, kako je to bilo. Judovski listi so namreč to zvedeli najbrž po starih judovskih branjevkah, ki še ne vedo ne, kje je Amerika, zato so vse popačili, premalo in preveč povedali. Jaz pa sem bil ravno takrat v Ameriki in pri tej dogodbi zraven od konca do kraja, zato bom povedal jaz, kako je bilo.

Naj kar od kraja začnem.

Nekega jutra vstanem in vidim, da vreme lepo kaže. Prav silnega opravka domá nimam, v Evropi, Aziji in Afriki ni nič, kar bi bilo vredno, da bi šel človek gledat, zato si mislim: boš pa stopil malo tje v Ameriko pogledat, kaj delajo tam naseljeni Slovenci.

No, meni pot ni dolga, stopim k morju, pljunem v roke, se poženem in unkraj morja sem, na ameriški zemlji, bolj na gorenjem kraji, ravno tam, kjer je največ Slovencev. Ti so me strašno veseli, rekli smo to in ono in zvedel sem, da se godi tam vsakemu tako ali tako, boljše ali slabše, kakor je kdo, le da davkov ni tako visokih ko pri nas, potlej pa nemčurja nobenega, če bi prav gradove za-nj ponujal; prej boš našel tam deteljo z deset peresi, kakor najzanimnejšega nemčurčka. Še veliko drugega sem videl, in zvedel tam marsikaj, kar bom morda že o priliki kdaj povedal; zdaj moram priti do tega, kar sem se namenil praviti. To je bilo namreč tako.

Ko pridem memo neke hiše ali boljše rečeno — kolibe, vidim več ljudi v njo dreti.

„Kaj pa je tukaj?“ — prašam enega — „morda kak ples ali kali?“

„Nevednež“ — me zavrne ta — „ali ne vidiš, da je to molitvenica?“

„Aha, kaj tacega, čemur mi pravimo cerkev“ — poprimem jaz; — „kaka pa je, judovska ali protestantska?“

„Naša, metodistovska je“ — mi reče, kakor da bi se to že samo ob sebi razumelo — „danes se bo pokazal in poskusil novi pridigar.“

Zdaj sem pa vedel, kaj je. O metodistih sem bil že nekaj slišal, zato sem vedel, da so nekako protestantom ali luterancem podobni in da si za pridigarje izbirajo ljudi, ki znajo najbolj zabavljati čez katoliško vero, najhuje upiti in najširje usta raztezati; ker jih dobro plačujejo, se jim ponujajo tudi največi sleparji, ki so morda že vse poskusili, kar je le mogoče. Reč me je toraj nekoliko mikala, zato si mislim: „si boš pa tudi ti malo ogledal to komedijo,“ stopim za drugimi v molitvenico in tam se je godilo to, o čemer so nemški judovski listi pisali, da se je godilo v katoliški cerkvi, samo vse drugače, namreč tako, kakor bom zdaj jaz povedal.

V tej molitvenici je blo zbranih več ljudi, z nekega višega prostora je pa pridigar na vse grlo upil in pravil ljudem vse vrste mogočih in nemogočih reči, le nič dobrega ne; v tem pa je hodil po ti revni in slabi veži njegov strežaj ali „mežnar“, kakor mi pravimo, in pobiral darove zá-nj; vsak je dal toliko, kolikor se mu je pridiga vredna zdela, pridigar pa je zmiraj gledal za njim in poslušal cvenka. Kar pride služabnik do človeka, ki ni imel drobiža, celega dolarja se mu pa pridigarjev govor ni vreden zdel; zato je vrgel dolar v skledico ter hotel nekaj drobiža nazaj vzeti. Ali pobiralec tega ne pusti, ljudje se potegnejo eni zá-nj, drugi za darovalca, in kakor bi trenil, je videti v rokah gole nože, šunder nastane velikansk.

V tem hipu se pridigar, ki to vidi in se gotovo boji za nabrani denar, oglasi na svojem odru in pomoli revolver: „Tiho, mir! Nihče se ne dotakni denarja v skledici! Kdor bi kaj tacega storil, ga počim, pri moji veri, da!“

Do tukaj je popis dogodbe v judovskih nemških listih še le malo popačen; le da je preložena v katoliško cerkev, ne pa v metodistovsko molitvenico. Zdaj pa pride vse drugače, to je, konec, kterega tam ni brati.

Komaj je pridigar izgovoril tu omenjene besede, se prikaže med vratmi mož z napeto puško, namerjeno na pridigarja, in zaupije:

„Iz rok z revolverjem, drugače vam bom poslal jaz eno skozi čepinjo, da ne bote nikdar več solnca videli.“

„Proč s puško!“ — pa se oglasi za njim drug Amerikanec, ki ima pri sebi kanon, namerjen proti molitvenici — „proč s puško, če ne, bom jaz spustil svoj kanon in razdjel vse skup, vas, pridigarja in molitvenico.“

Zdaj pa priskočim jaz, vzdignem marelo in zakričim:

„Proč s kanonom, če ne, bo moja marela pela vam eno, kakoršne v Ameriki še niste slišali.“

„Kaj si rekel?“ — se pa oglasi za mano „Brencelj“, ki je bil tisti hip tje priletel — „dol z marelo! Alo, marš domú Pavliha, če ne, ti bom jaz eno zagodel, da ti bo po ušesih bobnelo.“

Se ve, da sem jaz brž marelo stisnil pod pazduho in skočil čez morje nazaj v Evropo.

Vidite, tako je bilo od konca do kraja. Prvi Amerikanec je hotel vžugati mežnarja z besedo, njega pridigar z revolverjem, pridigarja drug Amerikanec s puško, tega tretji Amerikanec s kanonom, kanonirja jaz z marelo, vse nas je pa vgnal „Brencelj“. Tako je! Če se že kaka reč pripoveduje, se mora povedati vsa od konca do kraja, kakor je bila, drugače je ljudje ne verjamejo. Naj si to judovski listi zapomnijo!

Z Amerike nisem mogel domú drugače ko memo Dunaja. Muditi se tam ravno nisem mislil, ker ni bilo nič

posebnega opravka, zato sem le tako pa tako po malem pogledoval od strani tje, svojo pipo med zobmi. Kar zadenem na voglu ob možaka precéj visoke, pa čvrste postave, ki me brž vstavi in ogovori:

„No, no, Pavliha, kam pa gremo tako meni nič tebi nič?“

„Glej ga no Šnajda“ — rečem jaz — „ali si še živ.“
„Pa še kako!“ — reče vitez Šnajd in puhne dim viržinke kvišku.

„Saperlot, kaj pa je?“ — prašam jaz; — „viržinko? pa še tako, kakor da bi prišel od kake pojedine?“

„Saj tudi res pridem. Imeli smo sedminjo in pili smo ga, da je bilo kaj.“

„Ej, ej, za čem pa? Koga ste pokopali?“

„Herbsta z vsemi njegovimi judovsko-nemškimi zarizenci vred“ — reče Šnajd, poslanec ljubljanskega mesta.

„A, to je pa kaj vredno. Primaruha, zdaj, ko ste te za vso Avstrijo gobove ljudi pokopali, sem pa tudi jaz take volje, da dam za en bokal ali dva, če greš z mano, samo da mi boš povedal, kako je bilo, da so šli rakom žvižgat ti ljudje, o katerih smo že mislili, da bodo sodnemu dnevu trobili. Saj greš z mano, je li?“

„Grem, toda plačal bom jaz“ — reče Šnajd odločno.

„Tega ne“ — vgovarjam jaz — „če si že ravno tako siten, bova pa napravila na pol, kakor v Kranji. Le idiva!“

„Pa danes ne boš kadil pipe, tu je viržinka“ — reče na to Šnajd in mi jih pomoli celo pest; — „zdaj smo v Avstriji fantje mi, če bo kdo zabavljaj, mu bova že pokazala, po čem je žmaht.“

„O, kaj pa da, zdaj se nas mora vse bati.“

Jaz si nažgem viržinko, vtaknem slamo za uho in tako jo mahava ponosno do poštene gostilnice, kjer si natočiva kozarce. Jaz vzdignem kupico in rečem:

„Živila nemčursko-nemško-judovska Herbstova stranka na Dunaji in drugje! Naj v miru počiva!“

Kupici treščite skup, malo da se ne razletite, nato pa prašam jaz:

„Za čim pa je šla ta svojat v krtovo deželo? Ste jo li vi pobili, ali ji je pa Taaffe zavdal?“

„Ne to ne ono“ — odgovori Šnajd — „mi smo, kakor Slovani in katoličani boljše vrste sploh, predobri ljudje, se nam človek prerad smili; Taaffe pa je premehak, nima pravih kosti, da bi vdaril.“

„Kako pa je, da je tista svojat vendar-le šla na tarčo?“ — prašam jaz.

„Sama se je snedla.“

„Ej, ni mogoče! Kako pa? Ali tako, kakor škorpijon, ki sam sebe piči do smrti, če ga v olje deneš?“

„Ne, ne! Tako, kakor tiste ose, ki druga drugi iz zavidljivosti pokladajo svoja jajca v život, da se ž njih zaredé črviči, ki potem snedo truplo nasprotnice.“

„Hahaha, to je pa še bokala vredno. Zdaj vsaj ne bo mogel nihče reči, da so Herbstovce pobili drugi, ker so se sami zjedli. Kako pa — ste jih dosti globoko zakopali?“

„Mislim, da ne bo nobenega več na dan“ — sklene Šnajd s tako gotovostjo, kakor da bi bil pripravljen staviti na svoje besede.

„Toraj pa Bog živi tebe in vse naše fante, kar jih je v zbornici na Dunaji! Bom vsaj zopet kaj novega prinesel domú, kamor zdaj kar naravnost grem.“

Po tem pogovoru sprazniva kozarce, plačava in greva. Predno se zunaj razideva vsak na svojo plat, praša Šnajd:

„Kdaj se pa zdaj zopet kaj vidiva?“

„Najbrž ne tako kmalu“ — odgovorim jaz in pojasnujem: „Na Dunaji bote zdaj tako do jeseni dolg čas prodajali in če bi kaj bilo, bo le pri Taaffeju.“

„Ali pa pri ministru Konradu“ — poprime Šnajd — „ali ne veš, da je bolan?“

„Ej, kaj praviš! Tako trden, tako čvrst! Kaj mu pa je?“

„Prehladil se je!“

„Kje?“

„V ministerstvu.“

„Hm, hm, hm. No, zakaj pa po vsi sili sedi na stolu, ob katerem je njemu neprijeten in nezdrav prepah? Jaz mu ne vem pomagati. Dobrega sveta mojega tako ni nikdar maral. K pogrebu bom že prišel, če bom ravno utegnil.“

S tem si stisneva roki, Šnajd gre svojo pot, jaz pa domú praviti to, kar sem na Dunaji zvedel.

Kako je bilo potem, bom že prihodnjič povedal.

Pogovori.

Jaka. Kaj je več, župan ali okrajni glavar?

Jože. Kako si čuden! Okrajni glavar.

Jaka. Ni res, župan je več. Saj si slišal, da je bil litijski župan sodnji vreden 60 gld., okrajni glavar Vesteneck pa le 40 gld.

* * *

Tine. Pri zadnjih volitvah za kranjsko kmetijsko zbornico so pa vendar nemškutarji zmagali v obrtniškem oddelku.

Tone. Pojdi no, ali te luna trka? Slovenci so imeli 2400, nemškutarji pa 250 glasov.

Tine. No vidiš, saj si se v šoli učil, da ničlje (0) nič ne štejejo. Če zbrišeš ničlje, ti ostane za nemškutarje 25, za Slovence pa le 24 glasov. Kdo je toraj zmagal?

* * *

Jaka. Ali si slišal, kako surovo se je v ljubljanski kazini obnašala družba nemških profesorjev in uradnikov, da je sodnija njenega vodjo Vestenecka obsodila na 40 gld. ali 8 dni v luknjo?

Tine. Ti so gotovo več ko osem let v šolo hodili?

Jaka. Se ve da, kaj pa misliš?

Tine. No, vidiš, kako modri so bili naši poslanci na Dunaji, ko so sklenili, da otrokom ni treba več tako dolgo v šolo hoditi, kakor do zdaj.

* * *

Tone. Ali že veš novico? Pirkar gre —

Jože. Hvala Bogu, kam pa? daleč kam?

Tone. Poslušaj, da izgovorim. Pirkar gre ogledovat šole in bo pri tej priliki opominjal učitelje, da morajo —

Jože. V prvi vrsti gojiti slovenski jezik.

Tone. Ne presekuj mi besedi! Da morajo v prvi vrsti gledati na to —

Jože. Da se otroci kaj koristnega nauče, če prav nemščine ne.

Tone. Pusti me no, da izgovorim! Da morajo v prvi vrsti gledati na to, da se nemščina —

Jože. Iz ljudskih šol odpravi, ker je nepotrebna in poduku v drugih kmetu potrebnejih reči celó škodljiva. No, to bi bil moral že prej storiti.

Tone. Saj ni res. Da se nemščina kolikor mogoče razširi v ljudskih šolah po pravilih nemškega „šulferajna“.

Jože. To ni nobena novica, to je stara reč. Beži beži, tebi se bom pa dal še kdaj za „pepeta“ imeti!

Pogovor v Idrji ob odhodu Onderke.

A. „On drka!“ — B. „Kam drka?“ — C. „Proč drka.“ — *Vsi.* „Naj le drka!“

Krišpin Krišpovič.

Ne, ne, gospóda, kdor naglo sodi, večkrat krivo sodi, zato je treba, da se vsaka reč na drobno ogleda od vseh strani, predno se izreče o nji sodba — taka ali taka. To zato pravim, ker ste se zdaj spravili čez tiste zagrizence, ki pravijo, da Avstrija ne more drugačna biti kakor nemška, in da je nemški jezik sam več vreden kakor vsi drugi skup, kar se jih v Avstriji govori, sploh, da človek, ki ne zna nemški, ni človek, in če je že človek, ni tak kakor tisti, ki nemški zna. Ti zagrizenci, njim na čelu v državnem zboru dunajskem grof Brandwurm — hočem reči Wurmbrand pa nek Rus, čegar starši so v Mirni peči na Dolenjskem doma, so res te misli, da kar ni nemško, ni nič, to je grof v zbornici tudi povedal; ali, gospóda moja, jaz moram pritrditi temu in bom tu razvil tudi svoje razloge tako, da bote meni burno ploskali, moje klije pa sijajno oprostili tožbe. Držal se bom pri tem do malega tistih misli, ki jih je omenjeni grof na Dunaji v zbornici poslancev le bolj površno razvil — površno menda le zato, ker bi jih tisti, ki so se potezali za slovanske jezike, tako nikdar prav ne umeli in to iz zgoraj navedenih vzrokov.

Za pravega človeka, to je za takega, ki je tistim gospodstva željnim ljudem in judom na Dunaji po volji, ni drugzega ko nemški jezik. Tako namreč je rekel ali vsaj hotel reči grof Wurmbrand. Jaz grem pa, gospóda moja, še dalje in kar naravnost trdim, da je človek že vstvarjen le za nemški jezik.

Da to dokažem, mi ni treba obširno brskati po zgodovini, le nekoliko črtic iz nje bom privlekel na dan.

Vsakemu je znana povest o babilonskem turnu ali stolpu, ktereга ljudje niso mogli dozidati do nebes. In zakaj ga niso mogli? Samo zato ne, ker niso znali nemški. Če to ni res, prosim, naj mi kdo dokaže, da ni.

Znano je dalje, da so bili judje razkropljeni po vsem svetu, — zakaj? Zato, ker niso nemški znali. Tisti, ki so namen te naredbe razumeli, so se podali v Avstrijo, kjer so se naučili nemščine, in glej! tako dobro se jim godi tu, da na svojo prvo domovino še več ne mislijo ne.

Tudi to je znano, koliko najmogočnejših cesarstev, kraljestev in držav je že poginilo, — n. pr. babilonsko, rimsko, grško itd. — vse zato, ker državni jezik ni bil nemški, — in ravno zdaj pojema Turčija in bo tudi res gotovo gagnila, če sultan kar brž ne vkrene, da se ima odslej v Turčiji le nemški misliti, učiti, govoriti, pisati, jesti, piti in spat.

To so eni najjasnejših dokazov iz zgodovine, ki pričajo o važnosti nemškega jezika za vse narode, za ves svet. Pa je še tudi brez števila drugih razlogov o tem, izmed kterih bom zopet le nekatere navedel.

Oglej si človeka, kakor je vstvarjen. Ali ni res ves, pa prav ves le za nemštvo? Začnimo pri glavi. To ima le eno, — dokaz, da je ena zadosti, in ta je le za nemštvo; če bi pa človek bil še za kaj drugzega vstvarjen, bi imel po več glav, vsako za drugo mišljenje in narodnost. V tej glavi je tudi le en jezik — nemški, se ve da; zopet dokaz, da je le ta jezik potreben, drugače bi jih imel človek več ali vsaj drugačnega kakor ga ima. Ravno taka je z nosom, kteremu mora smrdeti vse, kar ni nemško. Zobe ima za to, da more ž njimi škripati nad drugimi narodi in jim jih kazati.

Pa bo, gospóda moja, kdo tu ugovarjal, češ: zakaj ima pa človek očesi, ušesi, nogi in roki po dvoje, vsako namreč levo in desno? Za to imam prav kratko pojasnilo. Če bi človek ne bil vstvarjen za nemca, bi imel levo oko, uho, roko in nogo na desni strani, desno oko, uho, roko in nogo pa na levi, ali pa morebiti še bolj zmedeno, da bi bili namreč po dve teh reči na eni strani, na drugi pa nič ali komaj polovica. Morda bi bilo še celó tako, da bi tam, kjer ima oči, imel noge ali roke, ali pa eno roko vštric noge, eno uho vštric očesa ali noge itd., kar si človek, ki nemški misliti zna, sam nadalje razložiti utegne.

Slednjič je še to. Vsak človek, če ni nem ali mutast, govori. Ako bi ne bil za govorjenje vstvarjen, bi tulil, lajal ali cvilil, in nemški zagrizenci bi ga ne mogli razumeti. Da ga razumijo, mora govoriti, in govoriti mora nemški, drugače jim je ravno tako težko umeti ga, kakor žival, ki ne zna nemški.

Da so ti moji razlogi vseskozi pravi, bo lahko razumil vsak, če pomisli le to, da je res na svetu veliko nemcev in da so posebno avstrijski nemci, kakoršne sem zgoraj omenil, poklicani na gospodarski stol v Avstriji. Kdor pa hoče gospodariti, mora tudi s podložnimi, s posli sporazumeti se znati, to je: zmožen mora biti njihovega jezika. Tega pa vendar ne bote zahtevali, gospóda, da bi se gospodar učil poselskega jezika, marveč naravno je, da se posli nauče gospodarjevega. Če to obrnemo na Avstrijo, hoče to reči, da mora tu državni jezik biti nemški, drugače tisti za gospodarstvo edino opravičeni nemci ne bi mogli gospodariti, kakor samo po nemških deželah; ker morajo pa nemci biti tudi po drugih deželah gospodje, zato je treba, da je v Avstriji le eden jezik in to je nemški, kajti nemec se ne bo drugzega učil, posebno kacega slovanskega ne.

Na vse to le še en ocvirek. Dokler v Avstriji nemški jezik največ velja, so nemcem vse boljše službe odprte; zato imajo tudi toliko zá-nje pripravnih ljudi izolanih, da bi ne vedeli kam ž njimi, ako bi izobraženci drugih narodov zasedli jim mesta. Nemci bi morali iz svoje „intelligence“ potem doma jesih ali žganje kuhati in ta „inteligencia“ bi domá stradala tako, da bi se živa sušila. Petelini teh zagrizencev na Dunaji in drugje bi ne peli tako glasno in ne stopali tako prevzetno, marveč bi bili veseli, če bi mogli zaslužiti svoj borni kruhek, kakor drugi ljudje, n. pr. Slovenci.

Vidite, gospóda moja, če to vse prav natanko premislite, morate mi poritrditi, da se ti ljudje potezajo le zá-se — za drugo golazen na svetu jim tako ni nič mar; zato sem tudi z vsega srca prepričan, da jih bote enoglasno in sijajno oprostili zatožbe; obsodili pa bote tiste, ki jih tožijo, ker za to nimajo ne pravice ne postavnega vzroka.

Jaz sem govoril, gospóda moja, sodite pa vi!

Pojasnenje o poginu svetá.

Dné 31. oktobra t. l. bo sveta konec, če ne že nekaj dni prej; to so zračunili nemški profesorji. Pa ne bo vsega sveta konec, ampak le tiste dežele se bodo porušile, kjer so Slovani Nemcem na poti. To se bo zgodilo tako. Tista dva planeta bota zdrobila najprvo vse skup, da bo vse poginilo; potem se bodo pa iz ostankov Nemcev, nemškutarjev in judov naredili črvi, iz teh opice (afnje) in iz opic zopet Nemci, nemškutarji in judje; iz ostankov Slovanov pa se bode naredila le živina. Tako bo potem svet prenovljen prav po okusu gori omenjenih ljudi.

To se bo tudi gotovo zgodilo, če se do 31. oktobra vsi Slovani ne podvržejo Nemcem, nemškutarjem in judom.

Jezična Žefa.

Služit' ni lahko, to ve vsaka, ki mora služiti, zato tud', če le more, zleze vsaka v zakonsk stan al pa se drugam sprav', da le nima več gospodinje nad sabo. Gospodarji so že še, če niso prestár' in vsi hromov' in če se jim znaš prikupit', al gospodinje, — te so pa res na ženske posle kakor volk na jagnje, kar ganiť se ne smeš. In posebno če s' kolkej jezična, gospodarja boš že ugnala, ker bo raj šel, preden se bo teb' nazaj odgovarjal; gospodinja ima pa skor vsaka ravno tak jezik ko ti in ona bo ugnala tebe, ne pa ti nje. Posebno hude so tiste, k' so ble pred same poselskega stanú, pa so kterga gospoda al starga bogatga dedca na trnik vjele, de jih je vzel in de ga zdaj za nos vodjo. Tončka, k' je že velik skusla

po svet', pa je še zmerej fest punca, mi je pravla, de je bla enkrat nek per en' tak', k' jo je en grof vzel; potlej je pa enkrat povabila eno baronovko popolne na južno in je Tončko, k' je na mizo nosila, tako oštela vpricho nje, de je baronovka rekla: „Gospa grofnja ste pa vender preveč huda proti poslu!“ — „O kaj še to!“ — se je oglašila grofnja, de je Tončka slišala — „če b' bli vi slišal', gospa baroninja, kako je tista šuštarca nad mano upila, k' sem bla v prvi služb' pri nji!“ — Baronovka se je namuzala, Tončka pa je zakašljala v bertah in šla; pa dobro se ji je zdel', to še zdej prav'.

Zakaj de jest to dons pravim? Zato, k' sem jest bla zdej tud' pri en tak' gospodinji, samo de je vse ravno narobe; gospa je bla zrejena za grofa, k' je bla še čist mejhna, so jo že naučili, kako se more posle sekirat'; družga za življenje potrebnega se ni učila, ker brez tega, kar ona še zna, se prav lahko živi, težje pa brez unga, kar ona ne zna. K' je bla še precěj fletna, je mat' njena, k' bi jo bla rada že spečala, de b' domá ne bla več jedla in druge škode delala, nastavljala in vodila jo tako, de se je ná-njo vjel en gospod, k' vsak mesec to svoje iz cesarske kase vleče. Tončka, k' jo je poznala še, k' je bla „frajla“, pa tud' njeno mater, je pravla mi, de je imela pred že enga družga, k' bi bil rad na svojo roko začel, pa de je mat' rekla, kratko mal' de ga more pustit' in vzet' cesarskega, k' vsak mesec gotov dnar vleče in če umré, dobi ona penzjon; potlej ji pa pri takem ni treba nič delat' in skrbet', kakor pri kakšnem drugem, k' si more svoj dnar prislužiti, pa če umré, vdova za njim ne dobi nič penzije, za katero ni treba ji nič delat', de le h kas' gre, pa ji jo plačajo, pa še za otroke kej dobi. Frajli je blo to všeč, pustila je prvega in vzela družga in zdej sta že več let skop, da imata tud' več otrok, k' so pa tako razposajen', de od njih raj ne govorim. Samo to rečem, de je zavolj njih vsak dan kreg, on jih rihta, ona pa pači in še njega zmerja, če frocam le žal besedo reče.

Kar sem ôtla povedat', je pa to, zakaj sem bla tako mal' časa v ti hiš'. To je bilo tako. Enkrat pride ta veči fant, k' že mal' v šolo hod, dâm in zaupije po nemšk', k' je tako vse le nemšk':

„Mama, jest ne grem več v šolo!“
„Zakaj ne?“ — prašajo gospa.

„Zato, k' me ta drug' z nemčurjam zmerjajo“ — odgovori otrok.

„Kdo?“ zarezé gospa — „no, le stoj, jest grem jutri s tabo k profesorju in vsi morjo klečat', k' so ti to rekli.“

„Pejd' no, pejd'!“ — se oglasjo gospod, k' so ravno tam v drug' sob' bral' — „ne bod' tako neumna, de b' se v otročje reči mešala. Al veš, s čem je on une zmirjal al zjezil?“

„Tiho bod' ti!“ — pa se spno gospa — „ti si tud' že tako pol Slovenca postal, de me bo kmal tebe sram. Možje ste vsi tak', kakor je veter; dans ste nemci, jutri pa Slovenci. To ti pa povem: moji otroci ne bodo nikol Slovenci, če prav bi ti postal magari predsednik tiste čitalnice, v katero tako noben ne gre, kdor kej ná-se drži.“

Jest sem to skoz vrata slišala, in sem bla prav radovedna, kaj bodo zdej gospod rekli.

„No, veš“ — se oglasjo gospod — „tako pa od čitalnice tud' ni treba govorit'. Zdej se stvari preobračajo in kmal bo bolj nobelj hodit' v čitalnico, kakor pa v kazino. Tisti časi so minul', zdej bo nemara kmal tako, de bomo mogli vsi, kar nas je cesarskih, s Slovenci držat', drgač utegne kej družga prit', že veter tako vleče.“

„Paperlapap, nikar ne tveži, kar vse skop nič ni“ — se oglasjo gospa — „preden bodo Slovenci kej, bo pred svet poginil.“

„Hm, ti ne veš, kaj se je na svet' že zgodlo“ — rekó gospod — „pa vendar še stoji. Boš vidla, de se bodo najni otroc' mogli še slovensk' učit', če bodo otli shajat', že vse tako kaže.“

„Nikol“ — pa zarohne gospa — „tega pa ne! To je jezik za niže ljudi, ne pa za nas, k' smo gosposki pa cesarski.“

„Tako? Zakaj ga pa sam deželni predsednik, k' je cesarjev namestnik, govori? zakaj ga je clo mladi princ v Trstu govoril?“ — omenjo gospod.

„Zato — zato — no zato, k' ga znata“ — se penjo gospa, k' si menda družga ne upajo odgovorit'.

„Haha, no vidiš! Zakaj ga pa znata? Zato, k' sta se ga učila. In zakaj sta se ga učila? Zato, k' je ravno tolk' vreden, kakor kter drug', k' ga omikan' ljudjé govore. Ti ga zato tako sovražiš, k' ga ne znaš in k' ga sovražjo vsi in vse, s ktermi se shajaš, k' ga tud' ne znajo. To je, pa tih' bod'!“

„Glej ga no Slovenca, kakšen si kar čez noč postal?“ — se posmehujejo gospa — „kdo te je pa tako brž prekrstil? Morebit' kuhenjski posel, Žefa? Sej sem že tako nekej zapazila, de se pri nji mudiš več kot je treba, in de govoriš ž njo zmerej v slovenskem jeziku, če prav veš, de ga jest ne morem slišat'. Se bo treba ozret' po kakšni drugi, že vidim.“

To je pa men' dost', sem že take krvi, de mi kar zavre, zato skočim skoz vrata not, vzdignem kuhovnico in zaropotam:

„Le brž se ozrite po drugi, jest bom tukej tako le, dokler poteko dnevi, pa b' šla raj dons, kakor jutri. Takih ne bom služila, k' tako mislijo, kakor sem ravno slišala. Če b' ne vedla, de se vas nič ne prime, bi vam eno povedala, gospa, pa zavolj gospoda tud' nočem.“

Zdej so pa gospa spel' se pokonc' in se otli znosit' se nad menoj in če b' bla tud' jest taka, b' se bli res fest skampljal'. Tako pa tga ni blo, ampak drug dan so mi gospod plačal, pa sem šla in tako sem zdaj spet brez službe. Do drugič bom že katero dobila, sej jih je na ponudbo še preveč.

Dostavek. Ravno k' sem otla nehat', so pridrli k' men' štirje profesarji, dva iz tistih latinskih, dva pa iz jeralnih šol in so me prosil, de b' šla k' njim v službo, k' ne morjo nobene dobit', de b' samo nemšk' al tajč kuhala, slovenski pa jim vse preveč smrdi. Zdej pa ne vem, al b' šla al ne, bom pred mal' poprašala, kako in kaj.

„Kranjščina“ leta 1838.

„Brenceljnu“ je bil poslan ta-le spis, kterega za šalo priobči, ker kaže, kako so pred 43 leti pisali.

„Anzeige des Gemeindedieners der Hauptgemeinde Littay — Franz Skok vulgo Muskin von der Bezirks-obrigkeit Sittich im Jahre 1838.

Slisja! moja Suldikait je tuki pred hershoft ofentlih vse Aufrihtig erzelat: Jest na dobenga nuzen al pa Soden ne gledam. — Mene so insosen iz Lttje ersuhal de sim sa Aufsegarja sa Aushilf bil, ker so stontgelt poberal. Jest sem diau magari nej pa bo k som en ksenk fersprehal. — Koker smo tam na posten stal, smo pa se od delc erplikal ena trupa allehand zvine, ktera je tam bailaifik anderthalb stund stala ohne sik fon flek za rirat. Mi smo studiral kaj je tu, jest sem se ausserordentlich fervundrou, zes ta spektakel, de te sentan ludije besonders von der Andern Seiten nec na respektirajo, kar je blo ze tolkrat oznanen pobliciran in ven klican. — Fon allen Seiten se je zvina u kup fersamlala. Ludje so imel palce, korobace und allerhand bofen. Jest sim bil srekljih in Sroken, de sem bil ganc ausser sich, tako sim se tresou. — Potlej so se pa zacel te h.... nah und noh bevegat, no sem diau, zdej bo pa ves stontgelt k h.... useu. In k so prou in di nahent k nam persli, so se h.... tako antraibal zvina, de jeh nismo mogli nec vec zurik holtat. Jest sem aus allen kreften upou, kar sem bil le in stond, holt! holt! en sentan Briagar je pa persou k men in je dau in der Snelikait ena Slafrenca u ksiht, de sem na enga drugsa renitenta in spicpuba padu. Potlej so me pa her und hin stosal de sem bil ves tamis, de sem se meihn snauffou in komej erholou.“

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Vidiš, kako se svet vrti. Nekaj čez leto dni je, kar si imel tisti hudi boj zavoljo cerkvenega petja, ker so nekteri hoteli slovensko petje zeló skrčiti, od slovesnih maš pa čisto odriniti ter vpeljati samo latinščino. Da-si Tvoje načelo ni popolnoma zmagalo, so vendar morali tudi Tvoji nasprotniki omolkniti in umakniti se.

Kako pa je zdaj? Dobil si v tem pomoči celó iz najvišega mesta, morda bote Slovani v tem oziru dosegli še več nego se nadjate. Zdaj lahko vidite, da, kar se drugje morda ne bi bilo nikoli doseglo, to vam pride samo po sebi z Rima, če le svoje želje razodenete. Kaj bodo pa zdaj rekli tisti Tvoji in Tvojih somišljencev nasprotniki, ki so se tako poganjali za latinščino, če bo morda z Rima prišlo še dovoljenje, da se sme celó slovesna maša slovenski peti, ne pa samo pesmi na koru? Kakor zdaj kaže, se utegne to res zgoditi, če ne hipoma, pa vsaj polagoma. Ali bo to mazilo dobro délo Tvojim takrat tako razdelanim občutkom?

Pa pustiva to, da se „pred škofijo“ zopet kaj ne vname, ker Ti najbolje veš, kako so Ti tam naklonjeni. Rajši Ti bom povedal kaj družega, kar smo se te dni menili, ko smo slišali o Vesteneckovi obsodbi zavoljo ponočnega škandala v ljubljanski kazini. Take reči spominjajo na študentovska leta, ko smo še o posebnih prilikah kako noč prebandali ali „durhmarš“ naredili. Takrat smo še le študentje, kedar smo bili dobro natrkani, pridrli v kako krčmo ali kavarno pa smo kterega lotili se, da je bilo kaj ropota in so nas drugi dan morda še policaji iskali; pa to se je godilo le, če smo bili nadelani, trezni kaj tacega tudi nismo storili. Zdaj je pa svet že precéj naprej prišel, ker že profesorji kaj tacega počenjajo. Ve-

stenecku se mi ne čudimo, da gre mirne ljudi dražit, pač pa profesorjem, ki so z Nemškega in Pemskega prišli surovo slovensko mladino nemške kulture učiti. Če družega niso prinesli sabo, kakor tako obnašanje, naj gredo le zopet nazaj med svoje nemce in tajčpemce, take reči na Slovenskem najmanj omikani, čisto surovi ljudje najnižee vrste po mestih in po kmetih že davno znajo in uganjajo, posebno če so pijani.

Več vredno, kar bo vas Slovence tudi do spoznanja svoje ničvrednosti pripravilo, je pa to. Vi se med seboj prepirate o tem, kdo dobro, kdo slabo, kdo pravilno, kdo najbolje piše slovenski, dajete denar za časnike, knjige in društva, slavite svoje pisatelje in učenjake ter jim postavljate spomine, — da potem od dveh parov nemških profesorjev zveste, da vaš jezik za pošteno izobraženo društvo sploh ni, da Vesteneck imenuje „wichta“ tistega, ki ga govori, ter mu obeta, da mu bo v obraz pljunil. Vi ste tako ponosni na vse, kar ste zdaj že pridobili za svoj jezik, na svoje časnike, društva, pisatelje in knjige, profesorji Binder, Gartenauer, Proft in Adamek pa za vse to ne dajo toliko, kolikor jud za strgan podplat, še gnjusi se jim. In ne samo ti štirje so taki, v Ljubljani jih imate še več. Kaj pomaga, če vse slovanske jezike temeljito znaš? Takemu nemškemu profesorju si vendar veliko manj, ko najnižji hlapec, če le le toliko nemški krevsa, da ga nekoliko razume, kedar ga zmirja.

Zato, dragi mi „Brencelj“, povej vsem slovenskim učenjakom, ki se s slovenskim jezikoslovjem vkvarjajo, naj puste to, ker je prazno delo; če družega ne vedo, naj gredo rajši po cestah kamenje klepat, da bodo te nemškim profesorjem gladkeje.

To, dragi mi „Brencelj“, povej vsem slovenščakom, Ti pa pojdi in ponudi se onim štirim nemškim profesorjem, če Te hočejo vzeti za „štifelpucarja“. Ta dobrovoljni svét Ti daje

Tvoj

Miroslav.

Poslano.

Zadnjič si Ti, dragi mi „Brencelj“, mojo ponočno dogodbo v Litiji popevaje rekel:

„In Frêncelj vitez Vesteneck
Je sédel zdaj prav fest v d...“

To ni bilo res, ker če bi bil takrat že fest sédel, bi se ne bil mogel pozneje v ljubljanski kazini še bolj vsesti tje.

Frêncelj Vesteneck.

Zakaj bo letos sveta konec?

„Brencelj“ je slišal, da ima 31. oktobra ravno takrat sveta konec biti, ko bodo ure polnoči bile. To se mu je pa čudno zdelo, zato je šel in poprašal v zvezdah, kako in kaj, in zvedel je to-le:

Planeta Jupiter in Neptun že dolgo letata po zraku za našo zemljó, ktera jima je posebno všeč zavoljo krasnih nemčurjev, judov in ustauhov pa lahonov avstrijskih. Oba sta se zavoljo njih zatelebala v zemljó, pa ker nobeden ne mara drugemu prepustiti je, sta se klicala na dvoboje in to na ta način, da zadnjega oktobra o polnoči telebita drug ob družega. Zemlja — kakor so ženske sploh že take, da ne zgube rade ne tega ne onega ljubčka — je zvedela to in se bo med oba vrgla, da bi ju vsaksebi spravila. Ker sta pa oba hudo jezna in prava korenjaka, je gotovo, da jo bota zmečkala in zmlela, da bomo poginili vsi — razen nemškutarjev, ker teh se nič ne prime.

Če ne bo to res, pa 1. novembra recite, da „Brencelj“ nič ne ve.

Nemškim profesorjem Vesteneckove družbe in dr. Schreyu

v nemškem jeziku, ker slovenskega ne razumijo.

Benimmt sich der Slovene ruhig, so reizt er; benimmt er sich unruhig oder excessiv, so reizt er auch; wie soll sich also der Slovene benehmen, um nicht zu reizen?

Deutsche Hochschule schützt vor Rohheit nicht.

Die Herren Professoren Dr. Binder, Dr. Gartenauer, Adamek und Proft werden um detaillirte Aufklärung er sucht, wie man jemandem moralisch in's Gesicht spucken könnte. Bisher galt das „in's Gesicht spucken“ immer und überall als unmoralisch. Haben die Herren vielleicht darin eine eigene Erfindung gemacht?

Einige, die schon oft gewissen Herren in's Gesicht gespuckt hätten, wenn es ihnen moralisch vorgekommen wäre.

Dr. Schrey suchte das Wort „Wicht“ jeden Schimpfes zu entkleiden und führte zur Bekräftigung dessen deutsche Klassiker in's Feld. Unter anderm auch: „Jedes Mädchen erschien mit seinem Wicht“. — Was würde Dr. Schrey thun, wenn jemand beispielsweise gesagt hätte: „Vesteneck war bei der Verhandlung vertreten durch seinen Wicht?“

Wenn die slovenische Sprache eine „Sauprache“ ist, was sind den dann die oben genannten vier Erzieher der fast durchwegs slovenischen Jugend? Etwa „Borstenvieh-Bildner“ — gewählter ausgedrückt?

Dr. Schrey beabsichtigt dem Vernehmen nach bei der nächsten Generalversammlung des Casinovereins den Antrag einzubringen, dass Titulaturen wie „Herr“, „Herr von“, „Wohlgeboren“ udgl. abzuschaffen und durch das ebenso kurze und einfache, als liebe und schmeichelhafte Wort „Wicht“ zu ersetzen seien. Die oben genannten Professoren sollen bei Begründung des Antrages ihre wärmste Fürsprache zugesagt haben.

(In der Schule.) *Lehrer.* Wie viele Sprachen werden in Krain gesprochen?

Schüler. Drei: die slovenische, die deutsche auch und die italienische auch.

Zweiter Schüler. Nein, Herr Lehrer, noch eine.

Lehrer. Welche noch? die französische etwa?

Zweiter Schüler. Nein, die Sausprache. Das hat mir der Vater gesagt, der's neulich im Casino gehört hat.

Razglas.

Ker ima predragi in neprecenljivi, vedno nepozabljivi nam gosp. Ondrka te dni ločiti se za zmiraj od nas, ne moremo drugače, ko da mu napravimo pred njegovim in tudi za njegovim odhodom veliko slovesnost, pri kateri mu izrazimo svoja prisrčna čutila.

Za vse to pa potrebujemo veliko ajdovice in nekaj centov čebule — zadnje zato, da bodo solze obilno tekle. Kdor ima kaj take robe, naj blagovoli oglasiti se, mi jo bomo dobro plačali.

Idrijčani.

Kako je dandanes po mestih.

A. Kam greš?

B. V cerkev, saj vidiš.

A. Pojdi no! Jaz stavim, da cerkve že nisi od znotraj videl, kar so te iz šole spokali.

B. Pst, tiho! Saj veš, da lazim za Emo. To pa straži njena teta kakor zmaj, le v cerkev jo še samo pusti. Toraj — — saj razumiš!

Naznanilo.

„Kako se ima izobražen človek boljšega stanu obnašati, če pozno ponoči pride v gostilno ali kavarno in tam najde ljudi, ki se ne marajo pretepati.“

To bo naslov podučni knjigi, katero nameravajo izdati profesorji dr. Binder, dr. Gartenauer, Proft in Adamek. Ker so ti gospodje že sami dejansko pokazali, kako dobro to razumijo, bo ta knjiga, ki bo posvečena Fréncelj Vestenecku, gotovo zelo mikavna, zato že zdaj opozorujemo ná-njo.

O kranjskem deželnem zboru.

A. Kdaj neki bo kranjski deželni zbor že vendar razpuščen?

B. Dné 31. oktobra tega leta ravno o polnoči.

A. Aha, že res. Takrat bo svet poginil.

Tudi nekaj novega.

A. Tisti Bavbavrečka je prestavljen v Kočevje. To bode zá-nj kakor nalašč, tam bo lahko napravil nemško „liedertafel“.

B. Ne bo nič, če bo tako hotel imeti, kakoršno je imel v Ljubljani.

A. Zakaj ne?

B. Zato, ker tam ni Šmarne gore, da bi ná-njo nosili srajce sušit.

„Brencelj“ piše:

Gosp. J. V. v P. Vi prašate: Kje bi se lahko dobili še šivalni stroji (Nähmaschinen), da bi jih ne bilo treba kupovati pri prevzetnem Detterji? — Ker je že več takih vprašanj prišlo, je „Brencelj“ letel sam k Tavčarju na dunajski cesti, kjer ima gosp. Jax svojo zalogo šivalnih strojev, da si jo ogleda. In videl je tam lepo zalogo zalih najboljših takih strojev razne vrste, kakoršnih Detter nikakor ne premore, ker je le agent in dobi, kar mu pošljejo. Ljudje, ki so od gosp. Jaxa kupili mašine, so prav zadovoljni tako z blagom kakor s ceno, ki je izdatno nižja od Detterjeve. Tam se dobiva tudi vsako šivalno orodje in za popravo je izveden mehanikar. Pri vsem tem je gosp. Jax pač Nemeec po rodu, po mišljenji pa konservativec, tedaj ne bo nikoli z nemškutarji potegnili, ne pa se še celo za njihovega kandidata silil pri volitvah, kakor Detter. — To v pojasnilo Vam in vsem drugim vpraševalcem, da bodo vedeli kam obrniti se zavoljo šivalnih strojev.

Gosp. P. J. na V. Klepar Josef Stadler je res predrzen, mu je greben že preveč zrastel. Vsaka reč, katero on dela, se dobi ravno tako in še bolje drugje, n. pr. pri g. Nollu-ju na šolskem trgu; tudi vsake vrste kleparska dela, bodi si kjer koli, on sprejemlje in naglo, dobro ter cenó izvršuje. Da je narodnjak, to že sami veste.

Gosp. F. N. v P. Prihranilna ognjišča ali „šparherde“ vsake vrste dobite pri Trčku & Nekrepu na mestnem trgu št. 10, ni Vam treba hoditi k nemškutarju Albinu Ahčinu (Achtschinu) ali k Winklerju pred križansko cerkvijo. Pri Trčku dobote tudi vsake vrste železne kase, še boljše in cenejše ko pri Detterju. Nemškutarjev ni treba podpirati, dokler se ne poboljšajo.

Gosp. M. J. v G. Zvonar gosp. Samassa je začel zopet rogoviliti zoper nas, „Brencelj“ ga bo toraj opazoval in če bo kaj posebnega, bo že povedal. O nekih slabih zvonovih je tudi on že slišal

